

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

ΝΑ' απόγευμα του 'Ιουλίου, στα 1810, διαδόθηκε σαν άσπραπή σ' όλόκληρο τὸ Καλαί ἡ εἶδησις, ὅτι στὸ πανδοχεῖο τοῦ κ. Τιρλαῖν κατέλυσε ἕνας πλούσιος βαρῶνος, ὁ ὁποῖος ἔφτασε ἀπὸ τὸ Βέλγιο μ' ἕνα πολυτελέστατο ἀμάξι. Θὰ ἔμενε στὸ Καλαί μονάχα κείνη τὴ νύχτα καὶ τὴν ἐπομένη θὰ συνέχιζε τὸ ταξίδι του πρὸς τὴν Τουραίνη. Τὰ γενναῖα φιλοδωρήματα ποῦ ἔδωσε στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ πανδοχείου, οἱ ἀρχοντικοὶ τοῦ τρόπου, ἡ βελουδένια λιθρέα τοῦ ἵπποκόμου του, ὅλα σ' αὐτὸ τὸν ξένο μαρτυροῦσαν τὴν μεγάλη καταγωγή του. Ὅλοι, λοιπὸν, οἱ ἀργόσχολοὶ τοῦ Καλαί μαζεύτηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο γιὰ ν' ἀποθαυμάσουν τὸ ἀμάξι τοῦ βαρῶνου καὶ γιὰ νὰ σχολιάσουν τὴν ἀφίξί του. Ἐνῶ, ὅμως, αὐτοὶ μιλοῦσαν μὲ θαυμασμό

γιὰ τὸν ξένο, ὁ Μάριος Λεσκουέλ, ὁ κουρέας, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ κατάστημά του ἀντικρὺ στὸ πανδοχεῖο καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν μπροστὰ ὅταν ἔφτασε ὁ βαρῶνος, ἀνασήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὄμους του.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, ἔλεγε στοὺς συγκεντρωμένους, τί σὰς ἔπιασε μ' αὐτὸν τὸν φαντασμένο βαρῶνο! Δὲν ἔχω δὴ πιὸ ἀντιπαθητικὸ μούτρο στὴ ζωὴ μου... Εἶμαι βέβαιος ὅτι κι' ἐσεῖς, ἂν τὸν βλέπατε, θὰ συμφωνοῦσατε μαζί μου... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νομίζει ὅτι ἐπειδὴ εἶνε πλούσιος μπορεῖ νὰ περιφρονῇ ὅλο τὸν κόσμο. Δήλωσε στὸν κ. Τιρλαῖν ὅτι θὰ φάη χωριστὰ στὸ δωμάτιό του, —δὲν καταδέχεται, βλέπετε, νὰ κατέβῃ στὴν τραπεζαρία! — καὶ διέταξε στὸν ἵπποκόμο του φωναχτὰ, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι, νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν βαλίτσα του τ' ἀσημένια μαχαιροπήρουνά του... Τί ἀντιπαθητικὸς τύπος!...

— Ἐγὼ τὸν βρίσκω, ἀπεναντίας, πολὺ εὐγενῆ καὶ συμπαθητικὸ! εἶπε ἡ Νισέττα, ἡ ἐγγονὴ τοῦ κ. Τιρλαῖν, παίρνοντας κι' αὐτὴ μέρος στὴ συζήτησι.

Ἄν τολμοῦσε κανένας ἄλλος νὰ κάνῃ τὴν διακοπὴ αὐτῆ, ὁ Μάριος θὰ τὸν ἔβαζε ἀμέσως στὴ θέσι του. Ὁ κουρέας αὐτὸς εἶχε πολὺ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἀκούῃ ὅλος ὁ κόσμος μὲ ἀνοιχτὸ στόμα. Δὲν μποροῦσε, ὅμως, νὰ κακομιλήσῃ τὴν Νισέττα, πρῶτο γιὰ τὴν ἀγαποῦσε καὶ δεύτερο γιὰ τὴν σκόπευε νὰ τὴν ζητήσῃ γυναῖκα του ἀπὸ τὸν παπποῦ της.

— Ἄν ἤξερες, Νισέττα, τὸν κόσμο τόσο καλὰ ὅπως ἐγὼ, ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας στὴν κοπέλλα, δὲν θὰ τὸν εὐρίσκεις τὸν βαρῶνο αὐτὸν συμπαθητικὸ. Κατ' ἀρχὴν, κανεὶς πλούσιος δὲν εἶνε συμπαθητικὸς... Τὸ χρῆμα κάνει τὸν ἄνθρωπο κακὸν, ἀσπλαχνο, ἀκατάδεχτο... Ἐξαρτᾶται, δηλαδή, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο... Νὰ, ἐγὼ λόγου χάριν, καὶ ἂν ἀκόμη γίνω πλούσιος μιὰ μέρα, δὲν θ' ἀλλάξω χαρακτῆρα... Θὰ εἶμαι πάντοτε καλὸς, ταπεινὸς καὶ πονετικὸς ὅπως τώρα...

Καὶ ὁ κουρέας μιλοῦσε κάμποση ὥρα στὸν τόνο αὐτὸν, ἐξυμνῶντας τὰ χαρίσματά του, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι τὸν ἀκούγαν κουνώντας ἐπιδοκιμαστικὰ τὸ κεφάλι του, ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάστηκε στὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου ὁ βαρῶνος. Ἦταν σαράντα περίπου ἐτῶν, λίγο φαλακρὸς, μὲ ἀγαθὴ φυσιογνωμία ἀλλὰ μὲ μάτια ποῦ πετοῦσαν ἐπίθετες

νοημοσύνης. Ἡ Νισέττα δὲν εἶχε ἄδικο ποῦ τὸν εὐρίσκει συμπαθητικὸ... Ὁ ξένος στάθηκε λίγο στὴν πόρτα καὶ ὕστερα πλησίασε τὸν μικρὸ ὄμιλο ποῦ εἶχε σχηματιστῆ ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ Μαρῖου Λεσκουέλ.

— Καλὸς τόπος τὸ Καλαί, εἶπε χαμογελῶντας, καὶ κάνει καλὸ καιρὸ σήμερα... Ἐλπίζω ὅτι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς ὠραίας αὐτῆς πόλεως θὰ εἶνε εὐτυχισμένοι...

— Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔχει καλὴ καρδιά εἶνε πάντοτε εὐτυχισμένος! τὸν διέκοψε ὁ κουρέας, σὲ τόνο ἀποφθεγματικὸ.

— Πολὺ σωστὴ κουβέντα! συμφώνησε ὁ βαρῶνος, μὲ ἀδιόρατο χαμόγελο στὰ χεῖλη. Καὶ ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν φυσιογνωμία σας, θὰ εἴσθε ἀσφαλῶς εὐτυχισμένος!

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια! εἶπε ὁ Μάριος, φουσκωμένος σὰν γάλος. Καὶ θὰ εἶμαι περισσότερο εὐτυχισμένος τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ μοῦ πέσῃ στὸ λαχεῖο ὁ πύργος τοῦ Ρόζεμπεργκ.

— Μπᾶ! ἀγοράσατε κι' ἐσεῖς λαχνό; τὸν ρώτησε ὁ βαρῶνος μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον.

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε.

Καὶ ὁ Μάριος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα λαχεῖο καὶ τὸ ἔδειξε θριαμβευτικὰ. Ὁ πυργοδεσπότης τοῦ Ρόζεμπεργκ, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ ἕξι μῆνες, ὥρισε στὴν διαθήκη του νὰ κληρωθῇ ὁ πύργος σὲ λαχεῖο καὶ ἡ εἰσπράξεις, ποῦ ὑπελογίσθησαν σὲ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, νὰ δοθοῦν προῖκα στὴν ἀνηψιά του, τὴν χήρα κυρία ντὲ Λυσεναί. Τὴν ἡμέρα ποῦ ὁ πλανόδιος λαχειοπώλης πέρασε ἀπὸ τὸ Καλαί, ἡ Νισέττα ἔβαλε τὸν Μάριο, διὰ τῆς βίας σχεδὸν, ν' ἀγοράσῃ ἕναν ἀριθμὸ.

— Καὶ τὸ φυλάτε ἀκόμη τὸ λαχεῖο αὐτό; ρώτησε ὁ βαρῶνος τὸν κουρέα. Ἡ κλήρωσις ἔγινε πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα.

— Καὶ ποιὸς ἀριθμὸς κέρδισε;

— Τὸ 666.

Ὁ κουρέας ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸ λαχεῖο κι' ἔγινε κἀτωχρος.

— Κέρδισα! κέρδισα! τραύλισε.

Καὶ σήκωσε ψηλά, θριαμβευτικὰ, τὸ χέρι ποῦ κρατοῦσε τὸ λαχεῖο. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ξένου παραμορφώθηκαν. Ὁ βαρῶνος ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸν κουρέα. Μὰ ὅταν κύτταξε καλύτερα τὸ λαχεῖο, ἔβγαλε ἕνα ξεφωνητὸ χαρᾶς. Ἄνοιξε τὸ στόμα του σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῆ κάτι μὰ φάνηκε σὰ νὰ μετανόησε τὴν τελευταία στιγμή. Ἐρριξε ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα στὸν Μάριο καὶ ὑποκλίθηκε μπροστὰ του, γιὰ νὰ τὸν συγχαρῇ γιὰ τὴν τύχη του.

Ἡ εἶδησις ὅτι ὁ Μάριος κέρδισε στὸ λαχεῖο τὸν πύργο τοῦ Ρόζεμπεργκ διαδόθηκε ἀμέσως σ' ὅλο τὸ Καλαί. Καὶ τὸ κατάστημα τοῦ κορέως γέμισε ἀπὸ γνωστούς καὶ ἀγνώστους, ποῦ ἔτρεξαν νὰ συγχαροῦν τὸν τυχερό. Ὁ Λεσκουέλ, ὁ ὁποῖος εἶχε συνέρθει στὸ μεταξύ ἀπὸ τὴν εὐχάριστη κατάπληξί του, ἀπαντοῦσε μὲ συγκатаβατικὴτητα... Εἶχε πάρει κιόλας ὕψος πυργοδεσπότη. Ὅπωςδήποτε, δὲν λησμόνησε καὶ τὴν Νισέττα. Ἐκανε ἕναν ὑπαινιγμὸ γιὰ τὰ σχέδιά του νὰ τὴν ζητήσῃ ἀπὸ τὸν παπποῦ της... Ἡ Νισέττα ἔγινε κατακόκκινη ἀπὸ τὴν χαρὰ της...

***

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ, ὁ Μάριος ξεκίνησε μαζί μὲ τὴν Νισέττα γιὰ τὸν πύργο τοῦ Ρόζεμπεργκ. Ὁ συμβολαιογράφος τοῦ Καλαί τοῦ συνέστησε νὰ πάῃ ἀμέσως νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν κατοχὴ του τὸ χτῆμα. Ὁ κ. Τιρλαῖν παρεχώρησε στὸν κουρέα τὸ καλύτερο ἀμάξι του κι' ἐνὸς ἀνεργὸς προθυμοποιήθηκε νὰ ἐκτελέσῃ χρέη ἵπποκόμου τοῦ κυρίου Λεσκουέλ. Τί διάβολο! ἕνας πυργοδεσπότης δὲν μπορεῖ νὰ ταξιδέψῃ χωρὶς ἵπποκόμο!

Οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνοῦσε ὁ Μάριος, ἔκαναν θριαμβευτικὴ ὑποδοχὴ στὸν πυργοδεσπότη, γιὰ τὴν πληροφορηθῆναι στὸ μεταξύ

Ὁ βαρῶνος παρουσιάστηκε στὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου...

ὅτι κέρδισε τὸ λαχεῖο. Ὁ κουρεὺς τοὺς χαιρετοῦσε ὄλους μὲ ὕφος πού ἔδειχνε ὅτι τοὺς ἔκανε μεγάλη τιμὴ. Πετοῦσε πενταροδεκάρες στοὺς φτωχοὺς, ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς προεστοὺς πληροφορίες γιὰ τὰ χωριά, σὰν πολιτικὸς πού κάνει προεκλογικὴ περιουσία. Καὶ τὰ βράδια, ὅταν πήγαινε νὰ κοιμηθῆ σὲ κανένα πανδοχεῖο ζητοῦσε ἀσημένια μαχαιροπήρουνα καὶ μαλακὰ σεντόνια... Εἶχε γίνεи πειὰ τέλειος ἄρχοντας!... Κάθε τόσο, ἔδινε συμβουλὲς στὴν παραζαλισμένη ἀκόμα Νισέττα πῶς πρέπει νὰ φέρνεται μὴ πυργοδέσποινα.

— Μὴν ξεχνᾶς τὴ θέσι σου! τῆς ἔλεγε μ' ἐπίσημο τόνο. Νὰ μὴν ἔχης μεγάλη οἰκειότητα μὲ γυναῖκες κατώτερες ἀπὸ σένα!

Ἡ Νισέττα κύτταζε τὸν Μάριο κατάπληκτη. Δὲν μπορούσε πειὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Πόσο εἶχε ἀλλάξει μέσα σὲ λίγες μέρες! Τί περήφανος, τί ἀκατάδεχτος πού ἔγινε! Ὡστόσο, ἔνοιωθε γι' αὐτὸν τέτοιο σεβασμὸ, ὥστε δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ κἀνῃ τὴν παραμικρὴ παρατήρησι.

Τέλος, ἔφτασαν στὸν πύργο. Στὴν κεντρικὴ εἴσοδο τὸν ὑπεδέχθησαν ἡ κυρία ντὲ Λυσεναί, ἡ ἀνηψιά τοῦ πρώην ἰδιοκτητοῦ, ὀλοκληρὸ τὸ προσωπικὸ καὶ ὁ βαρῶνος, ὁ ὁποῖος, μολονότι ξεκίνησε σχεδὸν μαζὺ μὲ τὸν Μάριο ἀπὸ τὸ Καλαί, ἔφτασε στὸν πύργο πρὶν ἀπὸ αὐτὸν, ἐπειδὴ δὲν εἶχε καθυστερήσεις διόλου στὸ δρόμο... Ὁ βαρῶνος ἐξήγησε στὸν Λεσκουέλ ὅτι ἦταν παληὸς φίλος τοῦ σπιτιοῦ, μὰ ὁ κουρεὺς δὲν ἔδωσε προσοχὴ στὰ λόγια του. Ἀνυπομονοῦσε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν πύργο του. Ἡ ἐπιθυμία του ἐξετελέσθη ἀμέσως. Καὶ ἔμεινε ἀπολύτως ἰκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι αὐτή. Ἐπειδὴ, ὅμως, δὲν ἠθελε νὰ φανῆ ξιππασμένος, ἔκανε ὠρισμένες παρατηρήσεις, εἶπε ὅτι θὰ συμπλήρωνε μερικὲς ἐλλείψεις, ὅτι θ' ἄλλαζε τὴν ἐπίπλωσι τῶν δωματίων, ὅτι θὰ διαρρύθμιζε τὸ μεγάλο πάρκο, ὅτι θὰ ἔφτιαχνε τοὺς δρόμους... Ἡ κυρία ντὲ Λυσεναί τὸν ἀκούγε χαμογελῶντας...

— Ἄς εἶνε, εἶπε συμπερασματικὰ ὁ κουρεὺς, πρέπει νὰ γίνουν πολλὰ πράγματα πρὶν ἀποφασίσω νὰ ἐγκατασταθῶ ἐδῶ!

Ἡ Νισέττα δοκίμασε δυὸ - τρεῖς φορές νὰ τοῦ πῆ ὅτι ὅλα ἦσαν περίφημα στὸν πύργο καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε καὶ τόσο ἀπαιτητικὸς, μὰ ὁ Λεσκουέλ δὲν τὴν ἄφηγε νὰ μιλήσῃ...

Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαγητὸ, —εἶνε τάχα ἀνάγκη νὰ σᾶς πούμε ὅτι ὁ Μάριος δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος οὔτε ἀπὸ τὰ σερβίτσια, οὔτε ἀπὸ τὰ φαγητὰ, οὔτε καὶ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας;...— τὸ βράδυ, λοιπὸν, ὁ «πυργοδεσπότης» ἔμεινε γιὰ μὴ στιγμὴ μόνος μὲ τὴν ὠραία χήρα, στὸ σαλόνι. Ἡ κυρία ντὲ Λυσεναί βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ πῆ στὸν κουρέα ὅτι μὲ μεγάλη τῆς λύπη θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸν πύργο αὐτὸν, στὸν ὁποῖο ἔζησαν καὶ πέθαναν ὅλοι οἱ πρόγονοί της καὶ ὅτι θὰ ἦταν διατεθειμένη νὰ δώσῃ τὴν προῖκα της, πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, γιὰ νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ νέου πυργοδεσπότη καὶ νὰ παραμείνῃ στὸ κτήμα.

— Ἐννοεῖται, πρόσθεσε γελῶντας, ὅτι δὲν διατηρῶ πειὰ τὴν ἐλπίδα αὐτήν, ἀφοῦ ὁ νέος πυργοδεσπότης εἶνε ἀρραβωνιασμένος μὲ μὴ γοητευτικὴ κοπέλλα...

Ὁ Μάριος ζαλίστηκε μὲ τὴν σκέψι ὅτι θὰ ἦταν δυνατόν νὰ πάρῃ προῖκα πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα καὶ μὴ γυναῖκα ἀπὸ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια!... Μὴ τέτοια εὐτυχία δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν φαντασθῆ οὔτε σ' ὄνειρό του. Καὶ ὅμως, ἡ εὐτυχία αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ πραγματικότης... Μεθυμένος ἀκόμη ἀπὸ τὸν πρώτο θρίαμβό του, ἀποφάσισε νὰ κἀνῃ ἕνα τολμηρὸ βῆμα, πού θὰ τὸν ἀνέβαζε ἴσως στὴν κορυφὴ τῆς κοινωνικῆς ἱεραρχίας...

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, τραύλισε, ὅτι δὲν ἔχω δώσει ἀκόμη ἐπίσημη ὑπόσχεσι στὴν Νισέττα...

— Ἐλπίζω, ὅμως, ὅτι πολὺ σύντομα θὰ κάνετε τοὺς γάμους σας μ' αὐτὴ πού σᾶς συνώδευσε ὡς ἐδῶ μὲ τὸν τίτλο τῆς μνηστῆς...

— Δηλαδή... αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῆ...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Θέλω νὰ πῶ, εἶπε βιαστικὰ ὁ Μάριος, ὅτι ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ παραμείνετε πυργοδέσποινα τοῦ Ρόζεμπεργκ!...

— Θεέ μου! ψιθύρισε ἡ ὠραία χήρα. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε πρότασις γάμου!

— Ἀκριβῶς!...

— Μὰ, ἡ συνείδησίς μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ καταστρέψω τὴν εὐτυχία μιᾶς κοπέλλας...

— Ἀφήστε σὲ μένα τὴν φροντίδα νὰ κανονίσω τὴν ὑπόθεσι αὐτή! εἶπε ὁ Μάριος.

Κι' ἔτρεξε νὰ βρῆ τὴν Νισέττα στὸ δωμάτιό της, γιὰ νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ τὴν ἀπόφασί του νὰ πάρῃ πίσω τὸν λόγο πού τῆς ἔδωσε.

— Καταλαβαίνεις, βέβαια, τῆς εἶπε, ὅτι ἡ νέα μου κοινωνικὴ θέσις μοῦ ἐπιβάλλει ὠρισμένες ὑποχρεώσεις... Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται πειὰ, ἐγὼ, ἕνας πυργοδεσπότης, νὰ παντρευτῶ μὴ γυναῖκα χωρὶς οἰκόσημο... Μὴν ἀνησυχεῖς, ὅμως, γιὰ τὸ μέλλον σου, γιὰτι θὰ σὲ προικίσω πολὺ καλά...

Μὰ ἡ Νισέττα δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ.

— Δὲν θέλω τίποτε ἀπὸ σένα! φώναξε κατακόκκινη ἀπὸ ἀγανάκτησι, μὲ δακρυσμένα μάτια. Δὲν θέλω πειὰ νὰ σὲ ξέρω! Πήγαινε, νὰ μὴ σὲ βλέπω! Φεύγα, σοῦ λέω!... Ἀὔριο τὸ πρωὶ θὰ γυρίσω στὸ Καλαί, στὸν παπποῦ μου...

Ὁ Μάριος ἔφυγε μὲ σκυμμένο κεφάλι. Κατὰ βάθος ἦταν στενοχωρημένος ἐπειδὴ ἐλύπησε τὴν Νισέττα, πού δὲν ἔπαψε νὰ τὴν ἀγαπᾶ. Ἡ σκέψις ὅμως ὅτι θὰ ἔπαιρνε μὴ προῖκα τόσο καλὴ καὶ μὴ γυναῖκα σὰν τὴν κυρία ντὲ Λυσεναί, ἔπνιξε στὴ συνείδησί του κάθε ἠθικὸν ἐνδοιασμό.

Ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ τὸν μεγάλο διάδρομο, τραβῶντας γιὰ τὸ δωμάτιό του, εἶδε ἕναν ὑπῆρέτη νὰ ξεκρεμᾶ μερικὰ κάδρα ἀπὸ τοὺς τοίχους.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ρώτησε.

— Ὁ κ. βαρῶνος μοῦ εἶπε νὰ μεταφέρω τὰ κάδρα αὐτὰ στὸ σαλόνι, ἀποκρίθηκε ὁ ὑπῆρέτης.

— Ὁ κ. βαρῶνος; Καὶ ἀπὸ πότε ὁ κ. βαρῶνος δίνει διαταγὰς στὸ δικό μου σπίτι; Ν' ἀφήσῃς τὰ κάδρα στὴ θέσι τους καὶ νὰ ξεκουμπίζεσαι, βλάκκα!... Ὅριστε μας!...

Ὁ ὑπῆρέτης ἀπομακρύνθηκε, κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ὁ Μάριος πῆγε στὸ δωμάτιό του, ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὴν σκηνὴ αὐτὴ, καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾶ πάνω - κάτω, προσπαθῶντας νὰ συγκεντρώσῃ τίς σκέψεις του. Ξαφνικὰ, χτύπησαν τὴν πόρτα. Ἦταν ὁ βαρῶνος.

— Γιατί δὲν ἀφήσατε τὸν ὑπῆρέτη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴ πού τοῦ ἔδωσα; ρώτησε τὸν Μάριο θυμωμένος.

— Καὶ μὲ ποῖο δικαίωμα τοῦ δώσατε σεῖς τέτοια διαταγὴ;

— Διάβολε! μπορῶ νὰ κάνω ὅ,τι θέλω στὸ σπίτι μου!..

— Στὸ σπίτι σας, εἶπατε; φώναξε ὁ

Λεσκουέλ. Τρελλαθήκατε μήπως, ἀγαπητέ μου κύριε;...

— Δὲν τρελλάθηκα διόλου! ἀποκρίθηκε ὁ βαρῶνος γελῶντας. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως τί συμβαίνει. Ἐχετε μαζὺ σας τὸ λαχεῖο σας;

— Τὸ ἔχω βέβαια! Νά το!

— Δὲν μοῦ λέτε, τὸ ξανακυτᾶτε ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού σᾶς εἶπα ὅτι βγῆκε ὁ ἀριθμὸς σας;

— Ὅχι! Τὸ ἔβαλα στὸ πορτοφόλι μου καὶ δὲν τὸ ἔδειξα σὲ κανένα, ἀπὸ φόβο μὴν τὸ χάσω...

— Ἐ, λοιπὸν, ὅταν σᾶς εἶπα ὅτι βγῆκε ὁ ἀριθμὸς 666, ἐσεῖς ρίξατε μὴ ματιὰ στὸ λαχεῖο σας καὶ νομίσατε ὅτι κερδίσατε... Μὲ τὴ διαφορά ὅτι ἀπὸ τὴν βιασύνη σας κυτᾶτε τὸ λαχεῖο σας ἀνάποδα. Ὁ δικὸς σας ἀριθμὸς εἶνε... 999. Κυτᾶτε τὸν καλύτερα γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε!...

Ὁ κουρεὺς κύτταξε προσεχτικὰ τὸ λαχεῖο του. Θανάσιμη ὠχρότης χύθηκε στὸ πρόσωπό του. Ὁ βαρῶνος εἶχε δίκιο!...

— Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κερδισμένο ἀριθμὸ, συνέχισε ὁ βαρῶνος, τὸ 666 δηλαδή, αὐτὸν τὸν ἔχω ἐγώ!...

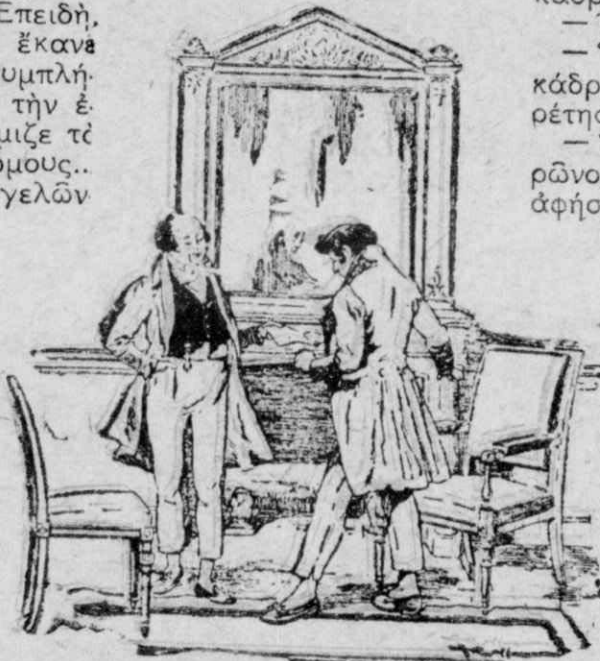
Ἐβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα λαχεῖο καὶ τὸ ἔδειξε στὸν ἐμβρόντητο Λεσκουέλ.

— Βεβαιωθήκατε, λοιπὸν, κύριε Λεσκουέλ, ὅτι ὁ πύργος εἶνε δικὸς μου καὶ ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δίνω ἐδῶ διαταγὰς;

— Μὰ γιατί μὲ γελάσατε; τραύλισε ὁ Μάριος. Γιατί μ' ἀφήσατε μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἐγὼ κέρδισα τὸν πύργο;...

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως. Τὴν ἡμέρα κείνη σᾶς ἀ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

— Ὁ πύργος εἶνε δικὸς μου! εἶπε ὁ βαρῶνος στὸν κουρέα.

Η „ΚΛΑΚΕΤΤΕΣ” ΤΗΣ ΕΛΕΑΝΟΡ ΠΑΟΥΕΛ

(Συνέχεια από την σελίδα 29)

μύτες και τὰ τακούνια τῶν ποδιῶν της κι' ἄρχισε νὰ χάνη τὸ θάρρος της.

Ἐνα βράδυ πού μπήκε κουρασμένη σ' ἕνα μικρὸ «ἔστιατόριο τῆς στιγμῆς» τοῦ Μπροντγουαίη, ἔνοιωσε ἀξαφνα μιὰ σκοτοδίνη και στήριχτηκε στὸ χέρι ἑνὸς νέου πού στεκόταν δίπλα της. Ἡ Ἐλεάνορ συνήλθε ὡστόσο πολὺ γρήγορα κι' ἔσπευσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄγνωστο. Ἐκεῖνος τότε τῆς πρόσφερε ἕνα ποτὸ, γιὰ νὰ «δυναμώσῃ» και συστήθηκε με ἀπλότητα:

— Μὲ λένε Τζάκ Ντόναχιου. Εἶμαι χορευτῆς... Βέβαια, δὲν θὰ ἔχετε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὶς «κλακέτες» τοῦ Ντόναχιου, μὰ σὰς δίνω τὸ λόγο μου ὅτι θ' ἀκούσετε πολὺ γρήγορα τ' ὄνομά μου!...

Ἦταν ἕνας παράξενος νέος, γεμάτος φιλοδοξίες και τόλμη. Ἡ Ἐλεάνορ τὸν κύτταξε κατάπληκτη. Τοῦ εἶπε κι' αὐτὴ τὸνομά της, ὅτι ἦταν χορεύτρια και δὲν τοῦ ἀπέκρυψε τὴν ἀπογοήτευσί της.

— Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ δουλειά, γιατί δὲν ξέρω «κλακέτες»... τοῦ ἐμπιστεύθηκε.

Ὁ Τζάκ Ντόναχιου, πού εἶνε κι' αὐτὸς σήμερα διάσημος χορευτῆς, ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Γι' αὐτὸ στενοχωριέστε; τῆς εἶπε. Θὰ σὰς μάθω ἐγὼ!

Και ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισε νὰ τῆς δίνει μαθήματα. Ἡ Ἐλεάνορ ἄρχισε με πείσμα νὰ μαθαίνει νὰ χορεύη με «κλακέτες» και μέσα σ' ἕνα μῆνα εἶχε ἀποκτήσει μιὰ ἐκπληκτικὴ δεξιότητι. Ὁ Τζάκ Ντόναχιου δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στα μάτια του.

— Θὰ κατακτήσης τὸ Μπροντγουαίη! τῆς εἶπε μιὰ μέρα. Μὲ τὴν ἐπιμονή σου θὰ νικήσης τὰ πάντα!...

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ ἕξη μῆνες, ὁ Ντόναχιου κ' ἡ Ἐλεάνορ βρῆκαν δουλειά στὴν ἐπιθεώρησι «Φόλλου» κι' ἔπειτα στὴν «Χότ Τσά» τοῦ περίφημου Ζίγκφιλντ. Ἡ Ἐλεάνορ σιγὰ-σιγὰ με τὸν ἀπαράμιλλο χορὸ της και ἰδίως με τὶς δημοφιλεῖς στὴν Ἀμερικὴ «κλακέτες», ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστὴ στὸ Μπροντγουαίη, μὰ δὲν θὰ ἔφθανε ποτὲ στὴν παγκόσμια δόξα της, ἂν δὲν ἔπαιζε στὸν κινηματογράφο.

Μιὰ ἡμέρα, πάλι τυχαίως, γνώρισε δυὸ νέους ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ κινηματογραφικὸς «ἀστὴρας» Ρόμπερτ Ταϊϋλορ. Ὁ ἄλλος, ὁ διάσημος σκηνοθέτης Ρόυ ντέ Ρούθ. Κ' οἱ δυὸ γύρευαν στὸ Μπροντγουαίη μιὰ πρωταγωνίστρια γιὰ τὸ φιλμ «Μελωδίες και ρυθμοὶ τοῦ 1936».

— Ἐλάτε τὸ βράδυ στὸ «Καζινο ντέ Παρί» τοῦ Μπροντγουαίη... τοῦς εἶπε ἡ Ἐλεάνορ, χαμογελῶντας πονηρά. Ἐκεῖ θὰ δῆτε μιὰ καλὴ χορεύτρια...

Ἡ Ρόμπερτ Ταϊϋλορ κι' ὁ Ρόυ ντέ Ρούθ πῆγαν στὸ ραντεβού. Κι' ἀπόμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὶς «κλακέτες» τῆς Ἐλεάνορ!

— Ἡ μ' αὐτὴν θὰ παίξω ἢ θὰ διαλύσω τὸ συμβόλαιό μας! εἶπε τότε ἀποφασιστικὰ ὁ Ρόμπερτ Ταϊϋλορ στὸν σκηνοθέτη του.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει και καλύτερη χορεύτρια ἀπὸ αὐτὴν! τοῦ ἀπάντησε γελῶντας ὁ Ρόυ ντέ Ρούθ.

Κι' ἔτσι, τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Ἐλεάνορ Πάουελ προσελήφθη ἀπὸ τὴν ἐταιρία «Μέτρο-Γκόλντουϊν» ὡς πρωταγωνίστρια τοῦ φιλμ «Μελωδίες και ρυθμοὶ τοῦ 1936», πού εἶνε ἡ ἀποθέωσις τοῦ μοντέρνου χοροῦ.

— Στὸν Ρόμπερτ Ταϊϋλορ, δήλωσε ἡ Ἐλεάνορ ἐσχάτως, χρωστῶ τὴν πρόσληψί μου στὸν κινηματογράφο. Γιὰ νὰ ξεπληρώσω λοιπὸν αὐτὸ τὸ χρέος μου, τοῦ χάρισα τὴν καρδιά μου!...

Μὰ κι' ὁ Ρόμπερτ Ταϊϋλορ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ. Γι' αὐτὸ, σήμερα, ἡ Ἐλεάνορ και ὁ Ρόμπερτ εἶνε τὸ πιὸ ἀγαπημένο ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΠΟΥΣΟ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 27)

πειά, ἀπελπισμένη κι' ἀπαρηγόρητη.

Λίγες μέρες μετὰ τὸ θάνατό του, ἕνα πρωτὶ, καθὼς ἡ Λευκὴ ταχτοποιοῦσε τὰ χαρτιά του μακαρίτου, βρῆκε ἕνα μεγάλο σημειωματάριο στὸ ὁποῖο ὁ Μωρίς ἔγραφε διάφορες σκέψεις κι' ἐντυπώσεις του, ἕνα εἶδος ἡμερολογίου.

Μὲ θαθεῖα θλίψι, ἡ χήρα ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζει.

Ἐξαφνα τὸ βλέμμα της ἔπεσε σὲ μιὰ παράγραφο πού ἄρχιζε με τὸνομά της.

Καὶ διάβασε τότε τὰ ἑξῆς, γραμμένα ἀπὸ τὸν Μωρίς λί-

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΕΙ 1200 ΧΡΟΝΙΑ!..

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 42)

ἔνοχες ἐρωτικὲς σχέσεις με τὸ γιοῦ τοῦ πολεμιστοῦ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, γι' αὐτὴν τὴν Ἰουλιέττα τῶν Ἀθάρων ἄρχισε μιὰ πραγματικὴ μαρτυρικὴ ζωὴ. Οἱ γονεῖς της, ἀμετάπειστοι, στὴν ἀπόφασί τους, θέλησαν νὰ κρύψουν αὐτὸ τὸ σκάνδαλο και νὰ τὴν στείλουν γρήγορα στὸν Γαλάτῃ ἀραβωνιαστικὸ της. Ἐκείνη ὅμως με τὴ βοήθεια μιᾶς πιστῆς δούλας, ἔφυγε μιὰ νύχτα κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της και ἀφοῦ συνάντησε τὸν ἀγαπημένο της, κρύφθηκε μαζί του μέσα στὴν καρδιά τοῦ γειτονικοῦ δάσους, πού ἦταν ἀπέραντο. Ἐκεῖ μέσα, οἱ δυὸ ἔρασταὶ ἔζησαν σάν... πρωτόπλαστοι ἕνα ὀλόκληρο χρόνο! Μὰ οἱ γονεῖς τῆς νέας δὲν εἶχαν ξεχάσει τὴν ἐκδίκησί τους. Μιὰ ἡμέρα τοῦς συνάντησε τυχαίως ἕνας κτηγὸς κι' ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τοῦς προδώσῃ. Οἱ δυὸ ἔρασταὶ, σὲ λίγο, συνελήφθησαν, κι' ὅπως ἦταν τὸ ἔθιμο, καταδικάστηκαν σὲ θάνατο. Μὰ εἶχαν ζήσει μαζί ἕνα ὀλόκληρο χρόνο εὐτυχίας κι' ἔτσι δὲν τοῦς φόβιζε πειὰ τίποτε. Ἐκεῖνο μόνο πού ἐπιθυμοῦσαν ἦταν νὰ πεθάνουν ἐνωμένοι. Κι' ἔτσι ἔγινε. Ἦπιαν τὸ δηλητήριο με τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη και βυθίστηκαν ἀγκαλιασμένοι στὸν λήθαργο τοῦ θανάτου. Οἱ δικοὶ τους, κατόπιν, τοῦς ἔθαψαν ὅπως ἀκριβῶς ἦσαν, με τὰ χεῖλη ἐνωμένα σ' ἕνα ἀτέλειωτο φιλί κι' ἔτσι πάλι τοῦς βρῆκε ὕστερα ἀπὸ 1.200 ὀλόκληρα χρόνια ὁ Οὐγγρος ἀρχαιολόγος.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ «νεκροταφεῖο τῶν ἔραστῶν» τῆς Κζέντες, με τοῦς παράξενους σκελετοῦς, συγκεντρώνει σήμερα ἕνα σωρὸ περιηγητὰς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Οἱ σκελετοὶ τῶν ἔραστῶν με τὸ «ἀτέλειωτο φιλί» γίνονται ἔτσι ἀπὸ ἐδῶ και λίγο καιρὸ, χάρις στὸν ἀρχαιολόγο Κζαλλάνου, ἀντικείμενο ἀληθινοῦ προσκυνήματος ἀπὸ μέρους τῶν ἔραστῶν και τῶν νεονύμφων τοῦ παληοῦ και τοῦ Νέου Κόσμου. Κι' αὐτὸ σημαίνει ὅτι οὔτε ὁ ἔρωσ, οὔτε ὁ ρωμαντισμὸς ἔχουν πεθάνει στὴν ἐποχὴ μας.

ΖΑΝ ΥΡΑΖΥ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 39)

κουσα ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ δωματίου μου νὰ μιλάτε περιφρονητικὰ γιὰ μένα και νὰ βρίζετε ὅλους τοῦς πλουσίους, πού τοῦς κατηγοροῦσατε γιὰ σκληροῦς και ἀκατάδεχτους. Συγχρόνως λέγατε πὼς ἐσεῖς ἂν γινόσατε ποτὲ πλούσιος δὲν θ' ἀλλάζατε χαρακτήρα... Και ὅμως διαφεύσατε μόνος σας τὰ λόγια σας... Ὁ ξαφνικὸς πλοῦτος σὰς ἔκανε κι' ἔσας σκληρὸ κι' ἐγωῖστή... Συνεννοήθηκα με τὴν κυρία ντέ Λυσεναί —μπορῶ, με τὴν εὐκαιρία αὐτὴ, νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι ἡ πυργοδέσποινα θὰ γίνῃ γυναίκα μου— γιὰ νὰ σὰς παίξουμε τὴν κωμῶδια αὐτὴ! Ἐπίτηδες σὰς ἄφησε ἡ κυρία ντέ Λυσεναί με τὴν ἐντύπωσι ὅτι σὰς ἀναγνωρίζει ὡς πυργοδεσπότη, ὅτι θὰ ἦταν διατεθειμένη νὰ σὰς παντρευτῆ... Θέλαμε νὰ δοῦμε ὡς πού θὰ φτάσῃ ἡ ματαιοδοξία σας... Κι' ἐσεῖς δὲν διστάσατε ν' ἀπαρηγητῆ τὴν γλυκειὰ και ταπεινὴ μνηστὴ σας, ἐπειδὴ σὰς θάμπωσαν τὰ μεγαλεῖα!... Ἄς εἶνε ὅμως, τὸ πάθημα αὐτὸ πρέπει νὰ σὰς γίνῃ μάθημα γιὰ τὸ μέλλον...

Ἡ Νισέττα, ἡ ὁποία δὲν ἔπαψε ν' ἀγαπᾶ και αὐτὴ τὸν Μάριο, τὸν συγχώρεσε ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδιάς της ὅταν τὸν εἶδε τόσο λυπημένον, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἀπότομο ξύπνημα στὴν πραγματικότητι... Και τὸν ἐπῆρε μαζί της, ταπεινωμένο και συντριμμένο, και ξαναγύρισαν στὸ Καλαί, ὅπου ἔκαναν σὲ λίγο τοῦς γάμους των. Χάρις στὴν τρυφερότητα τῆς γυναίκας του, ὁ Μάριος παρηγορήθηκε πολὺ σύντομα γιὰ τὸ πάθημά του, γιατί κατάλαβε ὅτι τὴν εὐτυχία δὲν τὴν κάνουν τὰ πλούτη, ἀλλὰ μονάχα ἡ ἀγάπη...

γες μέρες πρὸ τοῦ γάμου των:

«Ἡ Λευκὴ εἶνε ὡραία κι' ἐγὼ ἄσχημος. Αὐτὴ εἶνε κοσμικὴ κι' ἐγὼ ἀγαπῶ τὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ και τὴν ἐργασία. Ἐτσι θὰ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τὴν ἀφήνω πολλὰς ὥρες ἐλεύθερη, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὴν ἐπιθλέπω. Πὼς θὰ μπορέσω νὰ τὴν συνδέσω ἀναπόσπαστα μαζί μου; Πὼς θὰ τὴν κάνω νὰ μ' ἀγαπᾶ ὅπως τὴν ἀγαπῶ κι' ἐγὼ;...

Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τὸ πετύχω αὐτὸ εἶνε νὰ δημιουργήσω γύρω μου μιὰ ἀτμόσφαιρα μυστηρίου και νὰ τῆς προκαλέσω τὴ ζήλια, κάνοντάς τὴν νὰ φαντάζεται ὅτι θέλω δῆθεν νὰ κάνω μιὰ μέρα κάθε χρόνο ἕνα ψυχικὸ μνημόσυνο σὲ κάποια ἄλλη γυναίκα πεθαμένη, με τὴν ὁποία με εἶχε συνδέσει ἄλλοτε ἕνας μεγάλος ἔρωσ.

Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω αὐτὸ, θὰ τὴν ἀφήνω μόνη μιὰ ὀλόκληρη ἡμέρα κάθε χρόνο, τὴν ἴδια πάντοτε. Κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σκοτώνω τὶς ἀνιαρὲς ὥρες τῆς ἡμέρας αὐτῆς, θὰ ἐπισκέπτομαι κανένα μουσεῖο. Μοῦ ἀρέσουν τόσο ἡ ἀρχαιότητες κ' ἡ ζωγραφικὴ...»

ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ